

que corri la veu

www.quecorrilaveu.org - redaccio@quecorrilaveu.org

divendres 25 d'abril de 2003

Un moment de la tancada d'ahir al vespre, després del concert. FOTO: SERGI CUSTEY

“Nosaltres no oblidem”

Alumnes de Ciències de la Comunicació de l'Autònoma es tanquen al 'xalet'

REDACCIÓ · Els alumnes de la Facultat de Ciències de la Comunicació s'han tancat aquesta nit per reflexionar sobre les últimes mobilitzacions viscudes arran de la guerra. Els joves van reunir-se després de les classes, cap a les 9 de la nit, per començar els actes, que es van iniciar amb un sopar conjunt i van seguir amb un concert. Després de la música va arribar el moment de més assistència, amb una cinquantena de futurs comunicadors.

La nit es va desenvolupar en total tranquil·litat i amb un esperit comú entre els assistents, treballar en contra de la guerra. La majoria dels alumnes formaven part dels col·lectius de la facultat que s'han estat dedicant a preparar conferències, xerrades o el mateix *que corri la veu*. Com explica un dels assistents, “l'objectiu comú va servir per fer més fàcil la nit”. Aquesta convivència va ser més difícil del que

s'imaginaven per la localització de l'acte, que no va ser a la mateixa Facultat de Comunicació, sinó al 'xalet'. L'edifici anomenat 'xalet' és una estructura independent de la facultat, a uns trenta metres de l'edifici principal i amb menys condicions que aquest darrer. La seguretat va ser la causant d'aquest canvi de localització, ja que des del deganat es considerava perillós fer la tancada dins la mateixa facultat.

Tot i les pors d'alguns, la nit va acabar sense destrosses ni vidres trencats. El pacifisme del que parlaven els joves en les manifestacions es va demostrar amb fets. Els mateixos estudiants van ajudar, cap a quarts de sis de la matinada, al servei de neteja, ja que disposava de pocs e-

fectius i la feina, feta per tots els joves, va ser molt més ràpida que per una sola persona.

Després de la tancada, els manifestants han tornat a les seves obligacions diàries, tot i les poques hores de son durant la nit. Cadascú s'ha dirigit a la seva aula, ja fos per les classes o per les comissions de treball que es van organitzar ja fa setmanes.

El guitarrista de Glitch durant el concert.

SUMARI

2 Editorial: “Epidèmies”

Opinió: “No
diguem el nom
de Moral en va”

3 Papa Buix i el petit Asnar

Oliveres: “Ni els
neoliberals es
creuen els seus
arguments”

Marín: “La gent
s'ha manifestat
honestament”

4 Repeteix el taller d'escriptura cuneiforme

Breus i agenda
d'actes

“Epidèmies”

Dues epidèmies omplen les primeres planes dels diaris: una s'estén des d'Orient, l'altra des d'Occident. La primera manté en quarantena gent del Canadà i de la Xina, la segona ha arrasat ja des de fa massa temps molts llocs d'un món que no comercialitza les medicines que l'eradicarien.

Les mascaretes s'han revelat com el recurs de prevenció. Unes per no respirar la pudor d'una guerra, altres per no contraure la mort i les darreres per fer callar. Aquestes últimes són —a més de les úniques innecessàries— un insult. Un insult a la llibertat que tant propugnen els líders de les “democràcies” al poble de les quals ni consulten ni escolten. Però sobretot un insult perquè silencien amb xantatges i amenaces aquells que s'han atrevit a creure en una llibertat més certa i més plural que no es pot comprar amb targeta de crèdit.

A tot això algú pot dir que no hi ha guerra. D'acord. Una de les guerres que es lliuraven s'ha aturat. Ja no els cal llençar bombes; però les injustícies no les provoquen els bombardeigs. En silenci també se'n pateixen d'injustícies i amb soroll (i feina) s'han de combatre.

Potser ara és més complicat trobar una empena com la del vint de març, encara que alhora és també més complicat deixar de pensar en allò que —tot i ser menys espectacular que l'atac d'una superpotència— és igualment injust.

Millorar el sistema sanitari de la Xina seria la solució per controlar l'epidèmia. No obstant, és complicat i transcorrerà molt de temps fins que s'arribi a aconseguir. Per això s'ha de ser constant en la lluita i prevenir el contagi amb mascaretes. Doncs bé, les mascaretes amb què des del *Quecorrilaveu* cada dia intentem prevenir el contagi del virus de l'odi, la violència i l'autoritarisme són els fulls de paper reciclat que cada matí intenten fer-nos escoltar i despertar, poc a poc, i tots a una, aquesta consciència que tant de temps havia restat adormida.

Aturem les epidèmies. Que el bel·licisme i els virus no s'estenguin i que se'n trobi un remei. Per aconseguir-ho cal treballar intensament durant molts més de 35 dies. Hi estem disposats?

No digueu el nom de Moral en va

La guerra és immoral? Sí, sense cap mena de dubte. Això és el que pensem nosaltres i el que han pensat els nostres avantpassats durant generacions i generacions. No cal tenir estudis de filosofia per arribar a aquesta conclusió. De fet, sembla més aviat al contrari; perquè, a l'hora de donar arguments definitius contra la guerra, els filòsofs ens trobem amb una gran mancança dins la nostra tradició, i encara més si els cerquem d'ordre moral. Comptat i debatut, ¿quina és, encara avui dia, l'expressió més depurada de l'ètica, és a dir, de la reflexió filosòfica sobre la moral? Doncs, l'ètica deontològica o kantiana, dita altrament “dels principis”, i inspirada en el cristianisme. Però, anant als textos, què afirmava Kant de la guerra a les acaballes del segle XVIII? Tot just cinc anys abans de publicar *La pau perpètua*, on denunciaria molt rigorosament els estralls materials i sobretot morals que aquella comporta, escrivia el següent en una de les seves obres principals, la *Crítica del judici*:

“La guerra, quan es condueix amb ordre i respecte sagrat dels drets ciutadans, té alguna cosa de sublim en si i, al mateix temps, fa més sublim la manera de pensar del poble que la condueix d'aquesta manera com més grans són els perills que ha endurat i en els qual s'ha pogut afirmar valerosament; en canvi, una pau llarga acostuma a fer dominar el simple esperit del negoci, i amb ell el baix profit propi, la covardia i la malícia, i a rebaixar la manera de pensar del poble.” “Malgrat els esfereïdors turments amb què la guerra aclapara l'espècie humana, i les dissorts potser encara més grans que la seva preparació

constant origina en la pau, és, tanmateix, un impuls per desenvolupar, fins el grau més alt, els talents que serveixen a la cultura.”

Evidentment, es podria objectar a la meua malintencionada citació que passatges com aquest són el preu que fins i tot els “grans” homes han de pagar a la seva època, és a dir, la taxa inevitable de condicionament social. I es podria afegir després que, en les obres dedicades pròpiament a l'ètica (i no a l'estètica, com la citada), Kant ofereix criteris menys conciliables amb la defensa de la guerra; com ara el més conegut, formulat a la *Fonamentació de la metafísica dels costums*: “Actua tot tractant la humanitat, en la teva persona i en la de qualsevol altre, sempre com a fi i no solament com a mitjà”. Val a dir que, en la seva versió més divulgada, aquest principi s'acostuma a citar eliminant-ne el final (“i no solament com a mitjà”). Tanmateix, pel que fa al cas que ara ens ocupa, potser l'escurçada obeeix a alguna estranya forma de saviesa. Perquè, si els professors de filosofia no en tinguéssim prou amb la satisfacció d'esmenar aquest desperfecte quan expliquem Kant als nostres alumnes, no ens oblidaríem de preguntar-nos de quina manera es pot conciliar el tracte de les persones com a fins i alhora com a mitjans. La perplexitat que una tal idea suscita s'assembla a la del fragment anterior, on se'n parla d'una guerra que observaria un “respecte sagrat envers els drets dels ciutadans”. I això, com és possible?

Finalment, si, per acabar-ho d'adobar, tenim en compte que Kant equipara humanitat i racionalitat, aleshores, lògicament, caldrà definir en què consisteix la raó. Ell ho veu

molt clar: la raó consisteix en la possible universalitat de les nostres regles d'actuació; en altres termes, se'ns prohibeix d'actuar d'una manera particularista. Ara bé, tot i deixant de banda que, per nosaltres, el concepte de raó ha esdevingut força complex —i com ara es diria, fins i tot, “plural”— encara hi hem de fer un comentari més radical. Vet-la aquí: Darrere la ferma convicció kantiana que la raó és el criteri de moralitat, hi ha la creença en la moralitat de la raó. Però no es tracta del mateix, encara que Kant així ho postuli, i a nosaltres ens costà adonar-nos de la diferència.

Si la raó constitueix la forma d'accedir a allò que és bo o, si més no, al nostre deure, d'aquest principi, només en podem estar segurs partint del pressupòsit que la mateixa raó és bona, mentre que les passions irracionals no ho són; com no ho és, i aquí l'exemple ve molt a tomb, la por. Perquè “tenir raó” resulta gratificant, i tenir por, en canvi, no gens. Malgrat això, tal vegada la por ens forneix un argument més vàlid, almenys en aquest cas, que no una racionalitat en la qual no ens posem d'acord —si més no, la por de les víctimes.

Al capdavant, doncs, davant la impotència del filòsof, davant la impotència de tothom, crec que, a l'hora d'embrancar-nos a argumentar com si així aconseguíssim una força que, en realitat, no tenim, pel cap baix hauríem de prendre una mesura de precaució. Talment abans el nom de Déu, el nom de la Moral no s'hauria de pronunciar mai en va.

MERCÈ RIUS
PROFESSORA DEL
DEPARTAMENT DE FILOSOFIA

opinió del lector

La Paradoja del reto (part 2)

Renunciar a todos los arquetipos políticos, económicos y religiosos (¿qué diferencia a un ciudadano de derechas de uno de izquierdas? Probablemente su capacidad de soñar, porque los dos visten en zara, tienen hipoteca, y no entienden de geoestrategia.) Esa es una parte importante del trabajo a realizar, regar de idealismo y posibilidades todos los imposibles, esa base de trabajo nos dará infinitas soluciones a los problemas. Quitarnos de encima, todo ese léxico podrido de viejas palabras

manchadas por la historia: comunista, capitalista, socialista, nacionalista. Porque es en ese contexto cuando el pragmático se siente ridículo. Las preguntas son: ¿y la humanidad? ¿y porque no paramos las otras guerras? ¿no son personas como nosotros? Nuestro éxito llegará cuando cambiemos la actual dinámica, pienso que hay energía, que tenemos fuerza para conseguirlo, aunque necesitaremos tiempo. Pienso que este movimiento necesita de ideólogos con rostro que le den fuerza, que le pongan teoría. Pero el cambio solo

se producirá si nuestro pensamiento consigue permanecer en ese estado permanentemente, porque si el objetivo es definirse, marcar estrategias, conseguir escaños, seremos unos pragmáticos del idealismo y una vez más en la lucha de la evolución humana, habremos perdido. Y no dudéis que sembrando el pensamiento de toda la sociedad con el idealismo, éste llegará a la política, a las empresas, y no necesitaremos ejércitos.

ROBERT HERRERUELA
ING.TÉCNIC EN TEJIDOS DE PUNTO

Arcadi Oliveres: "Ni els neoliberals es creuen els seus arguments"

JAUME BUIXÓ · Degut a un retard en l'hora d'inici, la conferència d'Arcadi Oliveres a la Plaça Cívica de la UAB va ser molt més breu del que era desitjable. Tot i això, cap dels molts assistents pot queixar-se del seu contingut, de la claredat amb què aquest va ser exposat i de les conclusions que s'hi poden treure. Arcadi Oliveres va definir globalització com la "forma actual del capitalisme" i com una "institució sempre injusta que utilitza mecanismes perversos de creació de pobresa". En primer lloc, va fer referència al comerç internacional (llibertat de comerç, lliure implantació d'empreses, preus per al tercer Món...) i seguidament va acusar el comportament de les companyies transnacionals, que "cerquen el màxim benefici sense seguir cap codi de conducta en absolut". Referent a

"hem passat d'un estat del benestar a una política de mínims" i va posar com a exemple l'aflebliment de la seguretat social en el cas espanyol: "en comptes de fer progressar el Tercer Món, som nosaltres qui anem cap enrere".

Arribats a aquest punt, Arcadi Oliveres va fer una àmplia referència a les contradiccions que s'observen en el sistema neoliberal: "existeix una globalització total excepte en el tràfic de persones, que a principis del segle XX sí era possible", la qual cosa demostra, segons ell, que "ni els propis neoliberals es creuen els seus arguments". D'altra banda, es va parlar també d'allò en què es recolza aquesta globalització mundial: "una militarització que no té cap escrúpol a l'hora d'aconseguir recursos i un control social cada vegada més preocupant". Pel que fa a aquest control, denuncià Oliveres "les noves i brutals xarxes d'espionatge mundials i els controls dels vols europeus per part d'Estat Units, per exemple", així com l'existència de 32 satèl·lits "Galileu Galilei" capaços de controlar mòbils, correus electrònics i d'altres fitxers informatitzats. "Hem d'alliberar-nos i protestar", demana com a conclusió.

Finalment, va parlar dels moviments socials, de la "criminalització injusta que de que estan sent víctimes" i va destacar la gran quantitat de "propostes constructives" que s'estan creant des de fòrums socials com Porto Alegre o Florència. Per Oliveres, sens dubte, "calen canvis"; sobre el paper de les Nacions Unides, per exemple, assegura que "mai havien estat tant per terra, però mai havien fet tanta falta". Per acabar, va encoratjar a "iniciar una nova etapa, cal buscar noves formes de fer política; cal dir no a la globalització i buscar-ne alternatives".

L'economista Arcadi Oliveres

aquest últim punt, Oliveres va proposar "centrar les accions de boicot per tal que siguin més efectives, ja que ara mateix tenen una efectivitat molt reduïda". En tercer lloc, i molt important, es troba segons el ponent l'especulació financera, que provoca "moltes fortunes i moltes més desigualtats" i va dedicar menció a part en aquest sentit als plans de pensió. Finalment, destacà Oliveres el retrocés del paper de l'estat, ja que

Martí Marín: "Estic convençut que la gent s'ha manifestat honestament"

ORIOL CID · Martí Marín, professor de la UAB i membre de l'Assemblea Antimilitarista de Catalunya, va dir ahir que estava convençut que la gent que s'havia manifestat per la pau ho havia fet honestament, però que les queixes no eren només contra la guerra a l'Iraq, sinó que són conseqüència del mal govern del PP amb el txapapote, el "decretazo", la LOU... La xerrada de Marín va tenir en tot moment una visió crítica del context que ha portat a la guerra, i de la forma d'actuar dels governants i militars en general. La conferència va estar dividida en dues parts.

En la part de valoració personal, Marín va deixar entreveure que els saquejos al museu de Bagdad havien estat perpetrats pels propis militars americans, i va parlar de l'"acció propagandística" dels membres de l'exèrcit espanyol que havien anat a recollir txapapote a les costes gallegues. Marín va afirmar que "amb qualsevol govern a Espanya, si els EUA necessiten suport a una guerra, el tindran", i va apel·lar a l'esforç personal per a dedicar un petit temps de la vida de cadascú a lluitar contra la injustícia.

L'altre bloc de la conferència, anterior a la valoració personal, va consistir en un repàs crític de la història d'Iraq des dels anys 20 fins a l'actualitat. Marín va explicar que l'agressió dels EUA a l'Iraq no tenia una única causa, sinó que era conseqüència de la pròpia història dels dos països. La participació de Gran Bretanya en la guerra tampoc és casual: ja tenien interessos a l'Iraq des dels anys 20, època en que ja es discutia "de qui és el petroli d'Iraq".

Marín va parlar del partit iraquí BAAZ, que va entrar al poder als anys 60 i va recolzar-se en el

Martí Marín durant la conferència

nacionalisme cívico-militar per aconseguir l'acceptació de la població iraquiana. El BAAZ, durant els primers anys al capdavant de l'Iraq, va aconseguir modernitzar el país, sempre intentant allunyar-se del món occidental. A finals dels 70, Saddam Hussein va convertir-se en número u del partit, i davant els problemes econòmics del país, va començar a prendre una política d'expansionisme.

Així, l'any 1980, i davant la dificultat d'atacar Kuwait, va intentar envair Iran amb el suport econòmic de països com EUA i Gran Bretanya. La guerra va acabar en taules, i Iraq va adquirir un important deute extern, pel que el 1990 Hussein va intentar envair Kuwait.

En l'actualitat, els EUA no podien pas amenaçar l'Aràbia Saudí, ja que és el seu principal proveïdor de petroli (tot i que els EUA produeixin més), però havia adquirit una importància molt gran, així que el govern americà va haver de buscar un "exportador segur" per assegurar-se l'abastiment en cas de problemes: l'Iraq.

papa buix i el petit asnar

El taller d'escriptura cuneiforme repeteix

El professor Joan Segura de la Facultat de Ciències de la Comunicació va tornar a fer el taller d'escriptura cuneiforme de fa unes setmanes. Aquesta vegada la durada de la pràctica es va allargar més que l'anterior, tot i que l'assistència va ser menor dels 30 de l'altra vegada. Unes quinze persones van seguir els consells del tutor per realitzar, sobre fang amb palets, una còpia de l'escriptura antiga. La diferència del nombre d'assistents podria ser per culpa de l'acumulació d'actes a la mateixa hora (conferències incloses) i al dia de vaga rotatiu, ja que una part de l'alumnat va aprofitar la vaga per quedar-se a casa en comptes de participar als actes organitzats per professorat i alumnes.

Continuen les paraules contra la guerra a la Plaça del Rei

El pròxim dilluns 28 es llegiran fragments de "Descripció d'un paisatge", de Josep Mª Benet i Jornet, amb direcció d'Enric Majó a la Plaça del Rei de Barcelona. Aquesta lectura s'engloba dins les jornades de "Paraules contra la guerra" organitzades per la Plataforma Cultura i Espectacles contra la guerra. Els pròxims dilluns del mes de maig i fins el dia 16 de juny la cita continuarà amb diverses obres rellevants: "El Rei Joan", de Shakespeare, amb direcció de Calixto Bieito; "Noche de guerra en el Museo del Prado", d'Alberti, dirigida per Ricard Salvat; "Les troianes", amb direcció de Ramon Simó; o "Johnny agafà el seu fusell", amb direcció de Pep Planas.

Papa-Buix i el petit Asnar
cada dia al diari que corri la veu

retalla-la i corre la veu

DIVENDRES 25 D'ABRIL

'Els voluntaris a Galícia, una mirada crítica': Exposició sobre els voluntaris de la UAB a Galícia

Hora: 09:00

Lloc: Al hall de l'entrada del teatre de l'Edifici d'Estudiants de la UAB (Fins al dia 30) Mostra la vivència dels més de 250 estudiants de la Universitat Autònoma que han estat voluntaris a Galícia.

Reflexions sobre la guerra (segon dia)

Hora: 09:30

Lloc: Aula Magna de la Facultat de Geologia Universitat de Barcelona
9:30 Xavier Batalla (La Vanguardia) 'Geopolítica i geoestratègia'
10:30 Anna Badia (UB) 'Dret internacional'
12:00 Salvador Cardús (UAB) (per confirmar) 'Anàlisi dels moviments socials antiguerres'
13:00 Mariano Marzo (UB) 'Recursos naturals i guerra'

Conferència 'Què passa i què passarà al Kurdistan' a càrrec de Kirso Ibo, membre del congrés nacional del Kurdistan.

Hora: 11:00

Lloc: Aula 15 (xalet) de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB

Drets fonamentals i globalització: nous atacs, noves respostes

Hora: 16:00

Lloc: Centre de Cultura Contemporània de Barcelona
Tres ponències amb intervencions de Manuel Vázquez Montalbán, Dario Fo i Naomi Klein
Accés lliure i gratuït. Traducció simultània del català, castellà, francès i anglès.

DISSABTE 26 D'ABRIL

Drets fonamentals i globalització: nous atacs, noves respostes

Hora: 10:00

Lloc: Centre de Cultura Contemporània de Barcelona
Debats en grups de treball, amb la presència de Rafael Calderón, Gabriela Serra i Carles Riera
Accés lliure i gratuït. Traducció simultània del català, castellà, francès i anglès.

Drets fonamentals i globalització: nous atacs, noves respostes

Hora: 16:00

Lloc: Centre de Cultura Contemporània de Barcelona

Plenari amb Haidi Giuliani, Ignacio Ramonet i Noam Chomsky
Accés lliure i gratuït. Traducció simultània del català, castellà, francès i anglès.

Acampada per la pau a Sant Hipòlit de Voltregà

Hora: 17:00

Lloc: La font de la Sala (Sant Hipòlit de Voltregà)
17:00 - Plantada de Tendes

18:30 - Performance: Imatge humana del símbol de la Pau

19:30 - Debat: Es pot construir la Pau des de la Societat

20:30 - Performance: Qui no corre peta! Campi qui pugui!

21:30 - Sopar popular, Sorteig del pernil del 'Corte Inglés'

23:00 Concert:

- Glitch
- Ics percussió
- Redsist
- Quanah

DIUMENGE 27 D'ABRIL

Acampada a Sant Hipòlit de Voltregà

Hora: 10:00

més informació a www.quecorrilaveu.org

Lloc: La font de la Sala (Sant Hipòlit de Voltregà)
Plantada de pancartes i Xocolatada al Morral

Un dia per a l'esperança

Hora: 11:00

Lloc: Moll de la Barceloneta- Passeig Joan de Borbon
La festa es celebra a més ciutats com Badalona, Mataró, Terrassa o Sant Cugat i durarà fins a les 19:00h.

Manifestació 'Prou repressió'

Hora: 12:00

Lloc: Plaça Universitat
Organitza Plataforma 'No a la retallada de llibertats'

DILLUNS 28 D'ABRIL

Cinefòrum contra la guerra: 'Apocalypse Now'

Hora: 9:00

Lloc: Aula 4 facultat Ciències Comunicació de la UAB

Un diari obert a tothom: redaccio@quecorrilaveu.org

www.quecorrilaveu.org

